

свѣрьбъ-тѣ ми. Мой-тѣ ступанѣ, добрый Григорѣ почина отъ раны-ты что прие въ сраженіе-то: ваше благородіе познавахте тойзи достословный человекѣ, кой-то е сторялъ толкова добринны иа злощастны-ты, и не ны остави другѣ, освѣшь твѣрдѣ малко наслѣдіе и него искать да грабнѣть сега двама ненасытни началници. Единый убо, подѣ разны извиненія, иска да ми земе плодоносны-ты нивы, что ея простирать дору до стѣны-ты на кулж-тѣ, а другый иска да усвои дубравы-ты, кой-то сѣ наши. И двава-та тѣ силни и неправедни съсѣди направи-хѣ съзаклятіе върху мене, и додѣто бѣхѣ приятели на ступана ми, сега станахѣ непомирими мои врази. Григорѣ прѣдвѣждаше това, и когато бѣше на издѣхваніе произнесе ваше-то имя. „Надѣй ся Богу, ми каза, и бѣди увѣрна Г-ну Христодулу, и тогава никой няма може да тѣ повѣди“.

Великодушный мъже! оправдайте сега Григоровы-ты думы. Увы! какѣ щѣ сторож, ако ми отъимнѣтъ прѣтяжанія-та